

Οι αγρότες διαχρονικά αποτελούσαν το πλέον υγιές τμήμα του λαού μας. Μοχθούσαν ολημερίς παλεύοντας με τις αντιξοότητες της γης, την οποία όμως υπεραγαπούσαν, έστω και αν αυτή αρκετές φορές ήταν φειδωλή στις παροχές της. Δεν γνώριζαν από τις κακίες των ανθρώπων των αστικών κέντρων και τις κατεργαριές τους. Η ολιγάρκεια και ως εκ ταύτης και η τιμιότητα ήταν προίκα, την οποία κληρονομούσαν στα παιδιά τους μαζί με τα λίγα στρέμματα γης. Ώσπου ήρθε η ανατροπή! Μετά τη λήξη του Β΄ παγκοσμίου πολέμου εγκαταλείφθηκαν τα εργαλεία που ο αγρότης χρησιμοποιούσε από την εποχή του Ομήρου. Η τεχνολογία επελάυνουσα, όπως οι ναζιστικές στρατιές, σάρωσε την πατροπαράδοτη γεωργία υποσχόμενη νέα εποχή! Και καθώς κάθε νέο φαντάζει και καλό, πείσθηκε και ο αγρότης με τα ροζιασμένα χέρια ότι ήρθε επί τέλους και γι' αυτόν καιρός να ξαποστάσει. Τον διαβεβαίωναν όλοι και οι γνωρίζοντες αλλά προπάντων οι αγνοούντες τον μόχθο του ότι τα μηχανήματα θα αναλάμβαναν το κοπιαστικό έργο του και αυτός θα εύρισκε χρόνο να χαρεί, όπως και οι άλλοι, τη ζωή του.

Του πρόβαλαν κατ' αρχή την ανεπάρκεια της γης. Φτωχές οι σοδειές της του τόνισαν. Όμως χάρη στην επιστήμη ο άνθρωπος διέθετε πλέον τα μέσα για να αυξήσει την παραγωγή. Η χημεία, που ως τότε προσέφερε δηλητηριώδη αέρια για να πολλαπλασιάζονται τα θύματα του εχθρικού στρατοπέδου κατά τον πόλεμο, έθετε στην υπηρεσία του αγρότη τα χημικά λιπάσματα. Και όντως χάρη σ' αυτά αυξήθηκε αισθητά η παραγωγή αγαθών. Η κοπριά κατέστη άχρηστη και ουδείς έκτοτε σκέφθηκε να αξιοποιηθούν οι τεράστιες ποσότητες φυτικών αποβλήτων των νοικοκυριών των αστικών κέντρων, τα οποία απόβλητα μεταφέρονταν και εναποτίθονταν σε ανεξέλεγκτες χωματερές. Βέβαια τα προϊόντα προϊόντος του χρόνου έχαναν την αρχική τους γεύση, πλην οι ιθύνοντες τόνιζαν ότι πρέπει να είμαστε ικανοποιημένοι με την επάρκεια των τροφίμων.

Η εκμηχάνιση της γεωργίας υπήρξε η μεγάλη επανάσταση! Το άροτρο έπαψαν να το σέρνουν βόδια και άλογα, το θάνατο των οποίων ο φτωχός γεωργός θρηνούσε όπως και το θάνατο αγαπημένου του προσώπου! Οι πολυδύναμοι γεωργικοί ελκυστήρες (τρακτέρ επί το ελληνικότερο) έκαναν το υνί να χώνεται βαθύτερα στο χώμα και το όργωμα παιχνίδι! Βέβαια δεν ήσαν λίγοι οι αγρότες που πλήρωσαν με τη ζωή τους τη προσπάθεια εξοικείωσης με τα μηχανικά θηρία. Αιωνία τους η μνήμη. Και εκεί που αγαπημένοι όλοι μαζί οι χωρικοί φρόντιζαν όλοι για τον ένα και ο καθένας για όλους, εισέβαλε το πνεύμα του ατομισμού. Ένας αρρωστημένος ανταγωνισμός διέλυσε το κοινοτικό πνεύμα. Οι κυβερνήσεις, οι εισαγωγείς, οι έμποροι τον καλλιέργησαν στο έπακρο, ιδιαίτερα όταν άρχισαν οι επιδοτήσεις της ΕΕ που, όπως διακήρυσσαν οι εκμαυλιστικές σειρήνες των φραγμαμένων, θα έκαναν τον αγρότη πλούσιο! Μεγάλα ποσά σπαταλήθηκαν για να αγοραστεί πλεονάζων εξοπλισμός, αφού ο καθένας ήταν πλέον ένας λύκος που κυνηγούσε μόνος. Ήρθε και ο κοινωνικός μετασχηματισμός που σάρωσε στο όνομα του "σοσιαλισμού" το συνεταιριστικό

πνεύμα μέσω των κομματικών εγκαθέτων που ανταγωνίζονταν για τα κομματικά σημαία και διέλυαν κάθε όνειρο επιβίωσης του αγροτικού κόσμου στη σκληρή αγορά των εκμεταλλευτών και των κερδοσκόπων.

Το τρίτο κτύπημα ήρθε με την πλημμύρα των σπόρων υβριδίων φυτών. Οι αγρότες χωρίς ενημέρωση από την Πολιτεία και έχοντας προσανατολιστεί προς τον σκοπό της αύξησης της παραγωγής, εγκατέλειψαν τους παραδοσιακούς σπόρους για να καταφύγουν στην ετήσια αγορά σπόρων εισαγωγής. Με την πάροδο του χρόνου διαπίστωναν όμως ότι το κόστος της αγοράς αυξανόταν σημαντικά. Οι πολυεθνικές που τους διέθεταν δεν ήσαν φιλανθρωπικές οργανώσεις. Οι μέτοχοί τους ήσαν ανίατα προσβεβλημένοι από τη νόσο της απληστίας. Αυτό σε συνδυασμό με τη σταδιακή απομάκρυνση του αγρότη από την ύπαιθρο, οδήγησε και στην αυξανόμενη χρήση εντομοκτόνων και παρασιτοκτόνων, τα οποία διέθεταν επίσης κολοσσοί της χημικής βιομηχανίας σε διόλου ευκαταφρόνητες τιμές. Έτσι έχοντας λησμονήσει την παλιά του αγάπη για τη γη ο αγρότης άρχισε να τη δηλητηριάζει, ασφαλώς με τύψεις συνειδήσεως στην αρχή. Τελικά κατάντησε να δηλητηριάζει μέσω των προϊόντων που η περιφρονημένη γη παράγει και τους απλήστους καταναλωτές, αυτούς που ικανοποιούνται από την ποσότητα και μόνο των καταναλισκομένων προϊόντων! Βέβαια θα ήταν τραγικό σφάλμα να καταδικάσουμε τους αγρότες για την κατάρπωση της γεωργίας και όχι τους ηθικούς αυτουργούς, βιομηχάνους και πολιτικούς, οι οποίοι στη διαπλοκή των συμφερόντων τους αφάνισαν την παραδοσιακή γεωργία!

Αναμφισβήτητα η παραγωγή αυξήθηκε και αυξήθηκε σημαντικά. Φθάσαμε μάλιστα σε υπερπαραγωγή αρκετών αγαθών. Και τότε οι μάγοι της πολιτικής και της οικονομίας βρήκαν φαινή λύση. Το περίσσειμα στη χωματερή! Δεν υπήρχαν φτωχοί, δεν υπήρχαν κάτοικοι στα νησιά, όπου σπάνια γεύονται φρούτα, δεν υπήρχαν πεινασμένα παιδιά στην Αφρική! Για μικρό διάστημα σκέφθηκαν κάποιοι ιθύνοντες να μετατρέπεται η περίσσεια των φρούτων σε χυμό και να διανέμεται στα σχολεία. Οι γόνιμοι όμως της αντιαυταρχικής παιδείας βρήκαν πολύ διασκεδαστικό να χύνουν το χυμό στους διαδρόμους των εκπαιδευτηρίων.

Ξαφνικά η μεγάλη εκείνη παραγωγή, χάρη στην οποία μελετήθηκαν έργα “πνοής”, όπως η εκτροπή των νερών του Αχελώου στη θεσσαλική πεδιάδα, άρχισε να παραμένει αδιάθετη. Πρώτη αιτία η φθίνουσα πορεία της βιομηχανικής μας παραγωγής μετά την ένταξή μας στην ΕΟΚ. Ουδείς ανησύχησε γι’ αυτό. Εμείς συνεχίζαμε να αγοράζουμε μηχανήματα από τους μεγάλους της Ευρώπης, αυτοί όμως δεν είχαν δεσμευθεί να αγοράζουν ελληνικά αγροτικά προϊόντα, αφού εύρισκαν φθηνότερα σε χώρες εκτός ΕΟΚ και μετέπειτα ΕΕ. Βέβαια ακόμη και αν είχαμε καταφέρει να διατηρήσουμε τη βιομηχανική μας παραγωγή σταθερή, πάλι στη βιομηχανία δεν θα χρησιμοποιούνταν ελληνικά αγροτικά προϊόντα λόγω υψηλού κόστους. Εκείνο που ανέστειλε κάπως την έξαρση της κρίσης ήταν η αθρόα προσέλευση μεταναστών κατά την τελευταία δεκαετία του 20ου αιώνα. Χάρη στους μετανάστες γίνεται ακόμη η όποια συγκομιδή και δεν εγκαταλείπονται οι καρποί να

σαπίσουν στα δένδρα. Στο μεταξύ οι άφρονες ηγέτες της ΕΕ εκδηλώνουν σαφώς εχθρική στάση έναντι της γεωργίας, γεγονός που για τη χώρα μας έχει ολέθριες συνέπειες! Οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων ογκώνονται συνεχώς, οι αγρότες είναι παντελώς απροστάτευτοι έναντι των εμπορών που αδιαφορούν, αν οι τιμές που προσφέρουν δεν καλύπτουν το κόστος παραγωγής, ενώ αυτά φθάνουν στην αγορά αρκετά ακριβά είτε όπως συλλέγονται είτε μεταποιημένα. Φυσικά το αγαπημένο παιδί του καπιταλισμού είναι το εμπόριο, όχι η γεωργία!

Σε όλα αυτά τα πλήγματα κατά της γεωργίας έρχεται να προστεθεί και η παύση της επιδότησης, του ναρκωτικού, το οποίο κοίμησε τους αγρότες μας επί μία τριακονταετία, του ναρκωτικού που έγινε η αιτία να ψυχρανθεί η αγάπη τους για τη γη, να εγκαταλειφθεί η πατροπαράδοτη ολιγάρκεια και να υποκατασταθεί με την επίδειξη και τον καταναλωτισμό. Και οι αγρότες, με εξαίρεση κάποιους, που ευνοούνται από τις κλιματολογικές συνθήκες και εφοδιάζουν τις αγορές των μεγάλων αστικών κέντρων, βρίσκονται πλέον σε απόγνωση. Ποιό το μέλλον γι' αυτούς; Να εγκαταλείψουν τη γη και να αναζητήσουν εργασία στα αστικά κέντρα ως εσωτερικοί μετανάστες; Και ποιά προκοπή έχουν να δείξουν αυτά με τα απέραντα νεκροταφεία βιομηχανικών εγκαταστάσεων; Η Πολιτεία χωρίς ίχνος ενοχής για το τελεσθέν έγκλημα, συνεπικουρούμενη από απλήστους για κέρδος εισαγωγείς, τραπεζίτες και μεσάζοντες προβάλλει ως λύση τη στροφή των αγροτών προς την επιχειρηματικότητα. Και είναι άκρως εντυπωσιακό το πώς αυτοί από απόγνωση ή απληστία σπεύδουν να υποβάλουν αιτήσεις προς εγκατάσταση συσκευών φωτοβολταϊκών στους αγρούς τους. Εύχομαι να μην υποστούν ζημία στο αβέβαιο περιβάλλον της διαρκώς μεταβαλλόμενης οικονομίας. Αλλά ακόμη και αν δεν ζημιωθούν, ας γνωρίζουν τόσο οι αγρότες όσο και εκείνοι που τους εκμαυλίζουν ότι η εγκατάλειψη της καλλιέργειας για χάρη της επιχείρησης συνιστά ύβριν, με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου. Ο Θεός να μας λυπηθεί, ώστε να αποφύγουμε την πείνα που μας αξίζει.

“ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ”